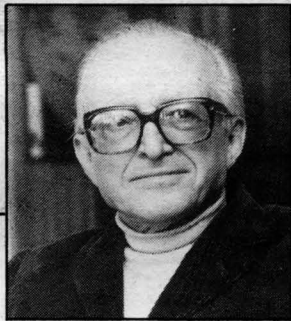

EL DAVANTAL DE PERE CALDERS

ANGEL CATENA / FOTODIARI

Pau a la terra

Ningú no nega que l'apogeu del cinema va fer que molta gent d'arreu del món conegués els usos i costums d'altres terres. Amb més o menys impacte, tots hem passat per l'experiència d'adquirir una certa familiaritat amb el sistema de vida americà, que hem anat assimilant de mica en mica. Vull dir: un sistema de vida contemplat a través de les pel·lícules, el qual tenia aspectes que de primers feien riure —ens en burlàvem—, però després, a còpia de veure-ho i de pensar-hi, hem acabat copiant fins on ens era possible.

En les primeres comèdies fílmiques americanes (de passada, em permeto de remarcar que n'hi havia de delicioses) els parcs d'atraccions hi tenien un paper important. Si no en totes, perquè seria exagerat d'afirmar-ho així, a moltes d'elles hi sortien les fires amb barraques, muntanyes russes, parades de tir al blanc, circs, envelats, autos de xoc, etcètera. Un dels números que semblaven preceptius era el de l'home enfilat en un trapezi, amb una petita piscina a sota. Darre seu, en un dels costats, hi havia un fitó per fer punteria, i el públic pagava per llogar (diguem-ho d'aquesta manera) unes pilotes semblants a les de tennis. El joc consistia a apuntar la rodella, llançant-hi una pilota, i si s'encertava, el trapezi es desprenia i l'home queia a l'aigua, amb un gran xipolleig. Era el premi que permetia presumir davant la noia que acompanyava el llançador afortunat.

La memòria, que fa i ens fa fer coses estranyes, em va evocar aquesta escena mentre contemplava per televisió el debat entre els candidats a la presidència de la Generalitat, pocs dies abans de les eleccions. A hores d'ara, ja tothom sap com va acabar la pugna i qui ha estat el guanyador. Però no em proposo pas d'analitzar els

resultats, sinó l'efecte que em va fer en el sentit de lligar allò que veia i escoltava amb l'atracció de fira que he esmentat abans. El president Pujol era l'home del trapezi i els altres candidats eren els tiradors de pilotes. En arribar a aquesta figuració, vaig concloure que les persones amb vocació política deuen tenir (a part de nobles afanys de servei) complex de màrtirs, perquè el desig dels competidors era pujar al trapezi tan bon punt aconseguissin de fer caure l'home que l'ocupava. I aleshores, apa, a veure venir les pilotes dels altres amb l'ai al cor pel neguit de caure a l'aigua quan els arribés la seva

hora, o la seva pilota.

Obsessionat per aquesta imatge —i ja que parlem de pilotes— em va semblar que se'n tiraven moltes fora del camp, segons una expressió futbolística que indica fugides d'estudi. Es van produir respostes que no lligaven amb les preguntes, i els candidats exhibien carpetes plenes de papers amb números i dades que sovint no lligaven els dels uns amb els dels altres.

Però per damunt de tot hi predominava un to summament civilitzat. Estic segur que els candidats no s'odiaven, una cosa extraordinària si es té en compte la història recent del nostre país i l'actual d'altres terres. Quan es feien acusacions gruixudes, no podien evitar la sensació de sotmetre's a exigències del guió i, tot seguit, procuraven amorosir el cop, perquè no deixés morats a la pell de l'adversari. Ho vaig trobar reconfortant.

En fi, em va quedar la impressió que es crearia el clima necessari perquè, en pròximes confrontacions ja postelectorals, els

nostres polítics s'ocuparan més de millorar el parc d'atraccions que no pas a fer caure a l'aigua l'home del trapezi.

Pere Calders

TONI BATLLES